

Jen tak si trochu zahrát po desáté !

V sobotu 28. června se v neveklovské sokolovně sešlo 16 příznivců královské hry, aby se rozloučili s šachovou sezonou. Na turnaj skoro uzavřeného charakteru, kde se nevybírám startovné a hraje se jen pro radost ze hry bez cen, se sjíždějí šachisté z Neveklova, Vlašimi, Týnce, Sedlčan, Benešova a dalších obcí, na které jsem teď zapomněl. Protože je tento turnaj zároveň oslavou narozenin domácího Karla Petera, je každoročně nezletilým vstup zakázán.

Vzhledem k doprovodné činnosti v průběhu turnaje se najdou tací, kteří se na turnaj dopraví raději na kole či vlakem. Loni jsem k nim patřil i já, ale po krušné zpáteční cestě, kdy nohy odmítaly šlapat a dechu se nedostávalo, jsem letos raději zvolil dopravu autem. I tak jsem po příjezdu neunikl Karlovi a jednu „štamprdičku“ jsem na jeho zdraví pozřel. Podobný osud potkal všechny příchozí s výjimkou nezletilců sourozenců Nguyenových, které na turnaj propašoval Emil Macků. Rozhodčí Luděk Laubacher je pro letošek výjimečně do turnaje přijal ale s podmínkou, že to doma neřeknou.

Vlastní šachové boje probíhají na tomto turnaji trochu uvolněněji, než při šachových zápasech a turnajích během sezony. Málokdo si odpustí během partie neokomentovat svůj či soupeřův (podařený či nepodařený) tah a nikomu to „snad“ nevadí. Letos vynikl svým přístupem Emil Macků, který jako jediný při svých partiích zarytě mlčel. Turnajem prošli jako nůž máslem bratři Vojtové. Aniž by jakkoliv zanedbávali doprovodný program, nedali soupeřům mnoho šancí na body a o vítězi rozhodlo vítězství Tomáše ve vzájemné partii.

K doprovodnému programu patřilo hlavně nezávazné klábosení o všem možném a všichni účastníci se samozřejmě průběžně udržovali ve formě pomocí bufetu, který byl dobře zásoben kávou, pivem i slivovičkou. I na řidiče a dorostence trochu sodovky zbylo. Hostitelé připravili i chutné párečky k obědu.

Turnaj se snad všem líbil, já tedy za rok pojedu zase (a možná i na kole!).